

Igorček v svojem kraljevstvu.

Spisal *Modest.*

Ali se še spominjate, kako sem vam lansko leto o Svečnici zapel pesemco o Igorčku? Čujem vas: »Da, spominjamo se!« Prav tako! A povem vam: Letos je Igorček že čisto drug mož! Koraca po sobi, iztika po kotih, se izteza na mizo in plazi po tleh, kakor mu že ravno prija. Kar dobro je človeku pri srcu, ko ga vidi. Ličeca so mu lepo rdeča in zalita, da se mu kar tresejo, kadar stopica po tleh semintja. In laske ima lepo počesane in mehke in svetle kot iz same svile. Kar poklonil bi se mlademu gospodku, ko ga vidim tako lepo umitega in snažno oblečenega korakati iz kota v kot. Pa kaj bi tudi ne bil vedno lepo umit in snažno oblečen, ko ga ravna njegova mamica od jutra do mraka? Saj je Igorček nje edina, sladka skrb.

A hudo in žalostno je bilo takrat pri Igorčkovih, ko je ležal bolan na posteljici. Zima je bila zunaj, in sneg je padal na zemljo. Igorček pa je začel žalostno povešati glavo, in zdrava, rdeča barva mu je izginila z lic. Trudne ročice so mu omahovale, in noge so mu toliko oslabele, da so mu klecnile v kolenih, kadar so ga postavili nanje. In nič ni pomagalo: Igorček je moral v posteljo! Pokrili so ga s toplo odejo in poklicali zdravnika. S strahom sta pričakovala očka in mamica, kaj poreče učeni gospod, ki je skrbno preiskal mladega bolnika. Hvala Bogu, nič hudega ni bilo!

»Prehladil se je nekoliko«, je dejal zdravnik. »Ostati mora na toplem, pa bo kmalu vse dobro!«

In res! Lica so se mu začela zopet polagoma rdečiti, ročice, ki so se bile nekoliko posušile, so mu začele zopet debeleti in se zalivati tam v zapestju, in v nožice se mu je vračala moč, da je spet lahko pohajal po sobi. Najprej polagoma, korak za korakom, a vedno odločneje in pogumneje. In ko je zopet prišla pomlad s toplimi žarki in veselim cvetjem, je bil Igorček popolnoma zdrav in vesel kakor prej, preden ga je položila bolezen na mehke in tople blazine v njegovi posteljici. In tako so danes Igorčku ličeca zopet lepo rdeča in zalita, in njegovo življenje je polno veselja.

Da, polno veselja je njegovo življenje, zakaj Igorček je danes zdrav in bogat!

Da bi se ne dolgočasil, sta mu očka in mamica nanosila takrat, ko je bil bolan, vse polno igrač in knjižic s podobami. Ah, te knjige s podobami! Te je moral vedno imeti pri sebi na postelji. In mamica mu je morala vse pokazati in vse razložiti: To je slon z dolgim rilcem in z dvema dolgima, krivima zobovoma, to je lev s košato grivo, to je psiček hav-hav . . . Kdo bi vam pa tudi našteval vsa ta imena! In pa druge igrače! Ta njegov bacek in konjiček, ki se guglje naprej in nazaj, in potem škatla s kamenčki, ki se

dadó zložiti v cerkev in grad, in zabojček z ličnimi kokoškami in petelinčki
— in Bog ve, kaj še vse!

In tako je Igorček danes bogat kakor kralj, ki ima vsega v obilnosti!
— Takoj zjutraj, ko se razlije po lepi zemlji velik in jasen dan, se odpravi

Igorček v svoje kraljevstvo. Ponosno stopi za svojo mizico in sede na klop in razvrsti okolo sebe vse svoje igrače in razgrne vse svoje knjižice. In lep, otroški nered je daleč naokrog ob Igorčku in njegovem prestolu. A on sedi tam sredi svojega bogastva, ponosen in resen, strog in pravičen!

In prijazen tudi!

Saj ima kralj Igorček za vsakega izmed svojcev ljubezniv pogled in dobro besedo. Prav po domače se razgovarja z backom in mucu, prijazno kramlja s konjičem in s prijateljsko dobrohotnostjo kliče vse one živali, ki mu jih hranijo njegove knjižice. In tako je Igorček tudi dober kralj — e, dobrota sama!

Zunaj pa sije na zemljo topla pomlad. In mamica pride k Igorčku in mu zakliče: »Igorček, ven na solnce!«

In Igorček odide z mamo na solnce. In dobro mu je, da se smeje, in toplo mu je, da mu zacveto rože na licih.

A opoldne, po obedu — takrat je Igorček truden in zaspan, da zadremlje na mehkem ležišču. Ko se pa zbudi, je nekoliko čmeren in siten in zamišljeno gleda izza mizice in izmed igrač tja predse, dokler se mu ne vrne dobra volja.

In potem je dobre volje ves popoldne, dokler ne pride trudna noč, ki ga kliče spat. In Igorček gre in leže in zaspi.

Iz knjige prirode.

Napisal *Solovej*.

III.

Ko smo govorili o luknjičavosti teles, smo rekli, da to ni ničesar drugega kot to, da so med posameznimi, čestokrat s prostimi očmi nevidljivimi delci tvarine majhne luknjice. Za očividni primer sem vam navedel gobo, ki jo imate za brisanje deske ali umivanje oken. Vzemite gobo in si jo oglejte več dni zaporedoma! Kaj opazite na nji? Ali ostane vedno enako velika? Ne. Lahko je suha ali mokra. Če je nekoliko sveža, jo položite malo na solnce, da se osuši. Kaj se zgodi pri tem? Vsa se vam skrči in zgrbi, in če pogledate njene luknjice natančneje, zagledate, da so mnogo manjše. Nato jo vtaknite v vodo! Kaj se zgodi? Hipoma se napihne in napije vode. Če jo sedaj dobro stisnete, izteče voda iz nje, in luknjice bodo zopet mnogo manjše. Vzrok te prikazni je stisljivost, a v ozki zvezi z njo je raztezljivost; o prvi govorimo takrat, kadar se luknjice v telesu pomanjšajo in delci tvarine drug drugemu pri-